

af Hensyn til de dermed forbundne praktiske Vanskeligheder — ikke hjemlet den dømte en selvstændig Ret til at betale Bøden gennem Afdrag. Saafremt Bøden ikke betales, vil den — i Modsætning til hvad der nu er Tilfældet — i Almindelighed være at inddrive. Dette skal dog ikke ske, saafremt Politiet finder, at Inddrivelse ikke er mulig eller vil gøre et føleligt Skaar i den bødefældtes Livsvilkaar. I Modsætning til Udkastet foreslaas det, i Lighed med hvad der har Hjemmel i flere tidligere Love, jfr. f. Eks. Lov Nr. 46 af 18. Februar 1922 § 35, 3die Stykke, og Lov Nr. 109 af 1. April 1922 § 26, 3die Stykke, at Inddrivelsen sker ved Udpantning. Denne Form for Tvangsfuldbyrdelse er den lettest anvendelige, og Anvendelsen synes ikke at frembyde Betænkeligheder. Bestemmelsen i Retsplejelovens § 509 om beneficium competentie maa antages ogsaa her at komme til Anvendelse.

Naar Bødestraffen ordnes paa denne Maade, skulde derved opnaas, at den bødefældte som Regel vil være i Stand til at betale den idømte Bøde. Hvis denne desuagtet ikke bliver betalt eller indkommer ved Udpantning, træder i dens Sted en af Retten fastsat *Forvandlingsstraf* (§ 59, jfr. U. § 56). Man har ikke ment — som Kommissionens Flertal — at kunne give Retten frit Valg med Hensyn til Forvandlingsstraffen, saaledes at den i hvert enkelt Tilfælde kan bestemme, om denne skal bestaa af Hæfte eller Fængsel, men foreslaar — i Tilslutning til Kommissionens Mindretal (Mot. Sp. 149) — som Hovedregel Anvendelse af Hæfte, saaledes at Fængsel kun kan anvendes under nærmere angivne Omstændigheder, som indicerer, at der er Grund til Anvendelse af et kraftigere Tvangsmiddel end det sædvanlige, jfr. ogsaa § 24, Stk. 2, i den første Straffelovskommissionens Udkast. Naar Bøde er idømt i Forbindelse med Straf af Hæfte eller Fængsel, bør Forvandlingsstraffen dog ubetinget fastsættes til samme Strafart som Hovedstraffen.

Nærmere Regler om Forvandlingsstraffens Omsætningsforhold og Varighed er givet i § 60.

For at afværge, at Afsoning finder Sted, hvor bødefældte har Villien til at betale Bøden, er det i Udkastets § 57, Stk. 3, foreslaaet, at der saavidt muligt bør gives bødefældte, naar han begærer det, Lejlighed til at aftjene Bøden ved Arbejde for Stat, Kommune eller en velgørende Institution, efter Regler fastsatte af Justitsministeren. Man har udeladt denne Bestemmelse, idet man vel sympatiserer med den bagved

liggende Tanke, men ikke ser, hvorledes en saadan Lovregel skal kunne gennemføres i Praksis.

7de Kapitel.

Betingede Straffedomme.

De betingede Straffedomme foreslaas, overensstemmende med Kommissionens Udkast (U. §§ 59—64, jfr. Mot. Sp. 149—56) lovordnet i væsentlig Tilslutning til de allerede nu i Følge Straffelovstillæget af 1. April 1911 3die Kapitel gældende Regler. Paa et enkelt Punkt er der en Uoverensstemmelse indenfor Kommissionen, idet et Mindretal (1 Medlem) i Tilslutning til den Tendens, der i nyere Tid gør sig gældende, formener, at et fuldt ud tilfredsstillende Resultat ikke vil opnaas, medmindre der drages Omsorg for, at den betinget dømte som Regel bliver undergivet Tilsyn, medens Flertallet (5 Medlemmer) mener, at et saadant Tilsyn kun bør betinges i Dommen, naar Omstændighederne efter Rettens Skøn taler derfor (Mot. Sp. 150—52). Justitsministeriet har fulgt Flertallets Forslag, idet man ligesom dette maa formene, at Forholdene vil kunne stille sig meget forskelligt i de enkelte Tilfælde, bl. a. eftersom der er Tale om unge Personer, der endnu maa antages at ville lade sig lede og overfor hvem Tilsyn som Regel vil være paa sin Plads, eller der er Tale om ældre Personer, som maaske sidder i fast Virksomhed, og overfor hvem Tilsyn ofte enten vil være overflødig eller endog vil kunne komme til at virke uformødent forstyrrende i deres Forhold. Det bemærkes herved, at af de Personer, for hvem betingede Straffedomme efter dansk Ret hidtil er kommet til Anvendelse, har en stor Del været ældre Personer, idet den Foranstaltning, der efter dansk Ret i særlig Grad træffes overfor unge Lovovertrædere, er Frafald af Tiltale mod Værgeraadsforsorg eller andet Tilsyn, jfr. ogsaa Lovforslagets § 34.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Bestemmelser bemærkes iøvrigt:

Til § 62. (U. § 59, jfr. Mot. Sp. 152—53).

Med Hensyn til *Anvendelsen af betingede Straffedomme* stiller Forslaget paa forskellige Punkter Domstolene friere end hjemlet ved den nu gældende Ret. For det første bestemmes det, at betinget Straffedom ikke blot kan anvendes, naar Straffen bestemmes til Bøde eller Hæfte (simpelt Fængsel) indtil 2 Aar, men ogsaa, naar